

Jézusban maradni jó

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2024.03.10.

Ige: Jn 15,1-8

¹Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. ²Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. ³Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. ⁴Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. ⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. ⁶Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad; ezeket összegyűjtik, tűzre vetik és elégetik. ⁷Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. ⁸Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.

Fil 2,13-16a ¹³mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. ¹⁴Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, ¹⁵hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ¹⁶ha az élet igéjére figyeltek.

---

1. Kedves Testvéreim! János evangéliumát olvassuk a Bibliaolvasó Kalauz segítségével. János evangéliuma sok olyan részletet beszél el nekünk Jézus földi szolgálatáról, melyekről a másik három evangélista nem szól. Így tudhatjuk meg azt, hogy az utolsó vacsora azzal kezdődik, hogy Jézus egy kendőt kötött magára, majd egy mosdótálba vizet öntött, ahogyan a szolgák szokták tenni, és megmosta mindegyik tanítványának a lábát. Szolgált nekik. És erről is mondja Pál, hogy „szolgai formát vett fel ... és megalázta magát” (Fil 2,7-8)

Majd ezt követően hamarosan Júdás ott hagyja őket, és elmegy a Nagytanács tagjaihoz, hogy elárulja Jézust, hogy elmondja, hol lehet hamarosan elfogni őt. Elárulja nekik, hogy még azon az éjszakán Jézus a tanítványaival együtt el fog menni a Gecsemáné kertjébe, ahol könnyű préda lesz.

És Jézus ezután kezd bele ebbe nagyon gazdag tartalmú és hosszú búcsúbeszédbe, mely egészen a 16. fejezet végéig tart. A 17. fejezet pedig már nem a tanítványoknak szól, hanem a mennyei Atyának. Jézus imádságát olvashatjuk itt. Ebből a búcsúbeszédéből olvastam fel egy hosszabb részletet.

2. Az elmúlt hetekben gyönyörű tavaszi időnk volt. Habár február még az utolsó téli hónapunk, mégis kifejezetten jó idő, tavaszias időjárás volt egész hónapba. Az ember örült, ha kint lehetett a szabadban. Akiknek földjük vagy kertjük van, azok örömmel vették bele magukat a tavaszi munkákba, hiszen amikor ennyire jó idő van, akkor nagyon gyorsan megindulnak a növények, és ha eddig még nem végeztük el a metszést, akkor nagyon kellett igyekezni, hogy azt rügyfakadás előtt be tudjuk fejezni.

Így voltam ezzel én is a kicsi kertemben. Megmetsztem a fákat – mind az ötöt 😊, a málnát, és mind a négy szőlőtőkét. Ezzel hamar végeztem, de azért van még sok tavaszi munka a kertben.

Jézus most is nagyon személetes, a hétköznapi életből vett példával tanít. **A szőlőtő metszésének példáján** keresztül akar valami fontosat elmondani a tanítványoknak. A szőlőt mindenütt természetették Izráelben. Olyannyira általánosan elterjedt és kedvelt növény volt a szőlő, hogy a Szentírásban kifejezetten sok helyen említik, és sokszor használják fel példázatokban és hasonlatokban a próféták.

Jeremiás 2,21 *Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint fajtájának megfelelő sarjat. Hogyan változtál idegen szőlőtő vad hajtásává?*

Hóseás 10,1 *Dús lombú szőlőtő Izráel, gyümölcsöt is bőven terem. Minél több gyümölcs lett, annál több oltárt épített; minél szebb lett országa, annál szebb szent oszlopokat állított.*

Zsolt 128,3 *Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték.*

Jelképpé vált a szőlő Izráelben. Izráel saját magára úgy tekintett, mint szőlőtőkére, amit Isten ültetett el. A próféták azonban már arról beszélnek, hogy ez a szőlőtő elvadult, vagyis Izráel elfordult Istentől. Az elvadult szőlőtő vadhajtásokat hozott, és rossz gyümölcsöt termett.

Jézus ezt a szemléletes képet viszi tovább, amikor saját magáról azt mondja, hogy ő a szőlőtő. Ráadásul ő az **igazi szőlőtő, és Isten az ő Atyja a szőlősgazda**. Jézus ezzel a kijelentésével egyértelműen azonosítja önmagát Isten Fiával. Jézus itt arról beszél, hogy szemben áll az elvadult szőlőtővel, Izráellel. Mert itt is világossá válik a hallgatók számára az, hogy Izráel még ha szőlőtő is, de elvadult és elfajzott szőlőtő. Tudjuk jól, hogy a szőlő rendkívül gyorsan tud nőni, és ha nem tartják kordában, nem gondozzák, nem metszik rendszeresen, akkor el tud burjánzani, el tud vadulni.

Példa: Eszembe jut lelkészi pályám első éve. Kisújszállásra kerültem segédlelkésznek. Egy különálló parókiára költöztem be. A gyülekezet vezető lelkésze a közelben, de egy másik parókián lakott. Úgy gondoltam, hogy szépen rendbe rakom a kertet, ami eléggé elhanyagolt állapotban volt már hosszú évek óta.

Volt a kertben néhány hatalmasra megnőtt fenyőfa. Az egyikre pedig felfutott egy szőlőinda, szőlővessző, amit legalább 10 éve nem metszett meg senki. Azt gondoltam, hogy egyszerűen belekapaszkodok, és lefog szépen szakadni fenyőfa ágáról a szőlővessző. De nem így történt.

Én belekapaszkodtam, és ott hintáztam, mint Tarzan az őserdei liánon, de a szőlő indája még véletlenül sem szakadt el. Szóval, ez a tapasztalat is pontosan alátámasztja azt, amit Jézus mondott: ha a szőlővessző nem terem gyümölcsöt, akkor azt le kell metszeni. Mert ha nem metszi le a gazda a felesleges szőlővesszőket, akkor a szőlő életereje nem a fürtökbe, nem a termésbe megy, hanem feleslegesen vész el a vesszőben.

3. Nagyon érdekes az, ahogy Jézus továbbviszi a példázatot. Beszél a levágott szőlővesszőkről is. Ezek megszáradnak, és összegyűjtik, majd elégetik azokat. Igazából ezt is nagyon jól értjük. Mi is pontosan tudjuk azt, hogy a szőlővenyige mennyire értéktelen. Pillanatok alatt fellángol és elég a tűzben, kevés ideig lehet vele főzni. Még arra sem nagyon elég a lángja, hogy gyújtósnak használják. Izráelben nem volt szabad az égőáldozati oltáron elégetni, mert hitvány anyag volt.

Azokról beszél Jézus, akik megtagadták Őt, akik nem fogadják el, hogy Ő az Atyától jött. Azokról beszél, akiknek nem gyümölcsstermő az életük. Akik lehet, hogy még nagyon

is vallásosnak tűnnek, talán még templomba is járnak, de valami nagyon hiányzik az életükből. **Hiányzik az életükből a gyümölcs, hiányzik a Lélek gyümölcse.**

Hadd idézzem Pál tanítását a Gal 5,22-ből! **²²A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.** Ha tehát valakinek az életén láthatók ezek a gyümölcsök, akkor a szőlősgazda megtisztítja azt az embert, megtisztítja az Igével, az Ige által (Jn 15,3) azért, hogy még több gyümölcsöt teremhessen.

Ha pedig valakinek az életén nem látszik a gyümölcs, akkor azt lemetszi. És tudni kell, hogy a **szőlővesszőnek addig van értéke, amíg a szőlőtőn van, amíg le nem metszik onnan.** Addig van lehetőség gyümölcsöt teremni, amíg a szőlőtőhöz tartozik az életünk. Ha lemetszi a gazda, akkor az már az ítélet: nem volt rajta gyümölcs, akkor tűzre vele.

Isten sokáig türelmes velünk szemben, és várja azt, hogy gyümölcsöt teremjen az életünk, a hitünk, a templomba járásunk, az ígére figyelésünk. Várja a szőlősgazda, hogy növekedjünk a hitben és az ismeretben. Azonban fontos azt is tudatosítani magunkban, hogy a hitben és az ismeretben való növekedés semmiképpen sem lehet öncélú. Nem nőhetünk az égig, mint az a szőlőinda, ami felfutott a fenyőfa csúcsáig. Adja nekünk az Úr a növekedést, de azért, hogy megerősödve **gyümölcsöt teremjen az életünk.**

4. Ez az Ige tulajdonképpen kérdést is feltesz nekünk: mit használunk a világnak azzal, hogy Krisztushoz tartozunk? Van-e értelme a hitünknek? Van-e értelme a keresztyénségünknek? Mi haszna van másoknak abból, hogy mi vasárnap eljövünk a templomba és meghallgatjuk a prédikációt? Betöltjük-e a küldetésünket? Tudunk-e sóvá és világossággá lenni az emberek számára?

Én hiszem, hogy **van haszna** a hitünknek és keresztyénségünknek, de nagyon fontos ezt megfogalmazni önmagunk számára. Mindannyian hosszabb vagy rövidebb idő óta járunk templomba. Mindannyian több-kevesebb rendszerességgel meghallgatjuk az igehirdetéseket. De számot kell vetnünk azzal, hogy mi az az egy, vagy melyek azok a dolgok, amit megtanultunk? Mi az, amiben fejlődött a jellemünk az Ige által?

Tudunk-e önzetlenebbül segíteni egy idegennek? Megtanultunk-e úgy beszélni, hogy azzal ne bántunk meg másokat? És ne bántunk meg azt, akit szeretünk? Tudunk-e úgy szólni egymáshoz, hogy azzal építsük a másikat? Tudjuk-e már egymás terhét hordozni? És felvesszük-e a saját terhünket? Tudunk-e már úgy beszélni, hogy nem káromkodunk, nem szidjuk a másikat, és nem is fényezzük önmagunkat? Alázatosabbak lettünk-e? Különbnek tartjuk-e egymást önmagunknál?

Tudjuk-e szeretetünket cselekedetekkel is megmutatni? Van-e bennünk békesség akkor is, amikor bántanak vagy rosszat mondanak rólunk? Van-e bennünk hit és bizalom Isten iránt, hogy Ő kézben tartja a sorsunkat, az életünket akkor is, amikor minden összeomlani látszik?

Tudunk-e örülni akkor is, amikor általában könnyebb panaszkodni és keseregni? Tudunk-e örülni a próbák, a nehézségek idején? Tudunk-e örülni, amikor kísértések alatt vagyunk? Nagyobb türelem van bennünk egymás iránt mióta hitben járunk? Teszünk szívességeket úgy, hogy valóban semmit nem várunk el cserébe, és nem is tartjuk számon ezeket a szívességeket azért, hogy majd egyszer viszonzást várjunk értük?

Gyakoroljuk a hűséget? Nem mondtunk le arról a barátról vagy rokonról, aki már vagy 10 éve felénk se néz, meg sem kérdezi hogy' vagyunk? Kitartunk-e hűségesen és szeretetben a házastársunk, a párunk mellett minden nehézség és kísértés ellenére? Megmaradunk hűségesen a barátságainkban? Megmaradunk hűségesen a

gyülekezethez és az egyházhoz való tartozásunkban, még akkor is, ha másik városba költözünk, vagy akkor is, ha már felnövünk és szüleink nem mondják, hogy „menj el templomba”?

Tudunk-e szelídek lenni annak ellenére, hogy sokszor azt látjuk, hogy az erőszakosak jobban érvényesülnek az életben? Van-e bennünk önmegtartóztatás, és nem vágunk vissza egy éles megjegyzéssel azonnal, amikor valaki megbánt bennünket? Van-e bennünk önmegtartóztatás akkor, amikor árthatnánk az ellenségünknek, az ellenfelünknek? Van-e bennünk önmegtartóztatás, hogy ne vegyünk meg mindent, amit megvehetünk, de igazából felesleges lesz?

Mindegyik kérdéstről legalább egy bibliai Ige tanít, de ez most nagyon hosszú lenne, ha mindet alá szerettem volna támasztani.

5. Testvérek! Azért tettem fel ezt a sok kérdést, hogy jobban elgondolkodhassunk azon, hogy az életünk megtermi-e a Lélek gyümölcsét? Hogy jobban és őszintébben tudjuk megválaszolni azt a mindent összefoglaló kérdést, hogy mint szőlővesszők terem-e gyümölcsöt az életünk?

Mert ha Krisztusban maradunk, és Krisztus bennünk marad, akkor sok gyümölcsöt fogunk teremni. Ezt az ígéretet kaptuk mindnyájan.

Ez a hívő élet célja, feladata és küldetése: gyümölcsöt teremni az Isten, a mennyei Atya dicsőségére. Ez minden egyes hívő ember feladata: a gyümölcstermés. És úgy is mint gyülekezet, mint közösség az a feladatunk, hogy gyümölcsöt teremjünk. De ezt a feladatot nem tudjuk elvégezni, ezt a célt nem tudjuk elérni, **ha nem maradunk** meg Benne, mert Krisztus nélkül nincs gyümölcs. Krisztus nélkül nem tudunk jó gyümölcsöt teremni.

Ahogy Jézus mondja: **8Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.**

Mai igehirdetésemnek azt a címet adtam, hogy **Jézusban maradni jó.** A szőlővesszőnek jó az, ha megmetszik, de nem metszik le, nem vágják le, mert így fog tudni gyümölcsöt teremni. Éppen így nekünk is jó az, ha a mennyei Atyánk, mint szőlősgazda megmetszi és az Ige által megtisztogatja az életünket, hogy sok és jó gyümölcsöt teremjünk. Jó dolog az, ha Isten méltónak talál bennünket arra, hogy megtisztítson és megmetsszen, hogy a hitünket, a lelkeségünket, az iránta való elkötelezettségünket formálja, alakítsa és jobbá tegye. Jó dolog Krisztusban megmaradni és több gyümölcsöt teremni az Atya Isten dicsőségére.

Fil 2,13-16a ¹³mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. ¹⁴Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, ¹⁵hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ¹⁶ha az élet igéjére figyeltek.

Istenünk munkálkodik bennünk és általunk. Ő vett minket szent kezébe, mert drágának és értékesnek tart minket. Célja van az életünknek, ezért tart minket, ezért nem vágott még le bennünket, mint haszontalan vesszőt. Hanem metsszeget, és formál és alakítja életünket, hogy sok gyümölcsöt teremhessünk.

Legyen áldott a mi Urunk azért, hogy kézbe fogott bennünket, hogy az Ige által megtisztít minket, és még türelmesen várja, hogy gyümölcsöt teremjen az életünk! Ámen.